

— Нека да ти купимъ една играчка, че тогава, отговори слугинята.

— Не искамъ сега играчка, по-добрѣ е да не послушамъ моятъ господинъ.

Слугинята разбра, какво искаше Петърчо.

Тѣ излѣзоха отъ дюкяна, намѣриха пакъ на онова мѣсто разплаканото момиченце и Петърчо се затече къмъ него. Той му подаде своята бѣла паричка и рече:

— Това е за тебе, момиченце, а не за моятъ господинъ . . .

Момиченцето не плачеше вече, а почна да се усмива. То искаше да каже „благодаря“ на Петърча, ала не можеше отъ хълцане.

Щомъ Петърчо се завърна у тѣхъ, той отиде при майка си, колѣнчи прѣдъ нея и разказа, какво е направилъ съ своята бѣла паричка.

Майката го прѣгърна и попита:

— Доволенъ ли си сега, Петърчо?

— Да, мамо, защото не послушахъ моятъ господинъ.

